

*Prin rugăciune și credință spre cinstea altarelor; să ne
rugăm pentru beatificarea episcopilor greco-catolici,
morți în faimă de martiri sub regimul comunist*

NAȘTEREA DOMNULUI

CALEA DESĂVÂRȘIRII

Revistă de spiritualitate și de cultură creștină a Societății
„EPISCOP DR. IOAN SUCIU”

Anul XXII Nr. 12 (269) decembrie 2016

Noul an ce vine

Vom pași, nu peste multe zile, într-un nou an calendaristic, anul 2017, fiecare cu mulțumirile lui, cu visele lui, cu suferințele lui, cu bucuriile lui, dar și cu temerile pentru ce va aduce noul an.

Întotdeauna, noul ne provoacă temeri și o oarecare neliniște. Dacă a trebuit să schimbi locul de muncă sau orașul, prietenul sau logodnica, ceea ce urmează generează neliniște. Asta pentru că nu știi cum se vor desfășura evenimentele după aceea și nici nu le poți prevedea. Noul se prezintă astfel: ne constrânge să ne repunem în jug lucrul care nu prea ne place. Noul ne constrânge să redefinim echilibrele preexistente și să găsi altele.

Ce se întâmplă între un soț și o soție când sosește un copil? Ce se întâmplă între voi, trei prieteni, când în grupul vostru se inserează un al patrulea? Ce se întâmplă când un coleg de muncă, de birou, se schimbă? Ce se întâmplă când se schimbă șeful? Dar de ce oare noul trebuie să însemne ceva rău?

Păstorii puși înaintea veștii celei mari: „S-a născut Cristos Domnul”, au avut încredere. De ce să se teamă? Apoi, ceea ce văd, potrivit Evangheliei, este o noutate, o surpriză. Îngerul le-a spus: „Veți găsi un copil înfășurat în scutece, care stă culcat în iesle”. Dar au găsit mai mult decât atât: au găsit „copilul care stătea culcat în iesle”, dar au găsit și pe Maria, și pe Iosif.

Noul depășește mereu previziunile noastre. Dacă nu le-ar depăși, nu ar mai fi nou. Prin urmare, este inutil să stăm și să planificăm cum să fie anul care vine sau viața mea. Pentru mine, în măsura în care nu pot planifica totul, va fi mereu o parte imprevizibilă. Această parte imprevizibilă nu trebuie să ne sperie, este o realitatea pe care nu o vedem și nici nu o vom putea vedea.

Prin urmare, liniștește-te. Organizează-ți viața, dar fii conștient că o parte din ea va fi un cadou și o surpriză și pentru tine. Asta, deoarece Viața depășește mintea și toate rațiunile minții.

Evanghelia ne invită să fim toți ca Maria, să nu tragem concluzii în grabă sau impulsive. Noul este uneori straniu sau nu e normal, după logica noastră. El urmează logici care nouă ne scapă, dar, pentru că nu le înțelegem, nu înseamnă că nu sunt logici adevărate sau că nu au nici un sens profund pentru noi.

Faceți ca Maria: trăiește-le, serbează-le pe toate în inima ta, rămâi deschis cu ochii tăi și vei vedea că într-o zi, când nici măcar nu te aștepti, totul se va revela cu claritate. Pe durata vieții, Maria a înțeles puțin despre Isus, dar după Înviere totul i-a fost clar.

În spatele oricărui (nenoroc, ghinion, nenorocire, accident, moarte, suferință, încercare, confuzie etc.) stă un nume divin.

Și, de fiecare dată, când se întâmplă ceva nou, trebuie să îmi spun: undeva, pe aici, este și Dumnezeu!

CALEA DESĂVÂRȘIRII

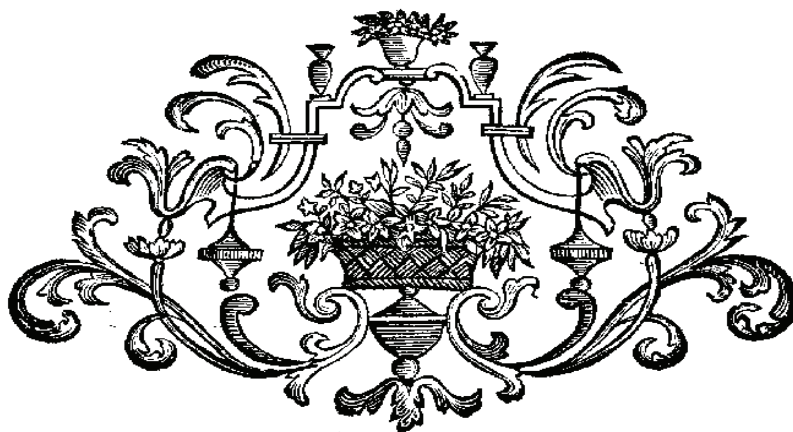
Despre rugăciune

„Țineți ca sigur că dacă Domnul nu vă ia spiritul rugăciunii, nu va lua nici mila Sa”, ne spune Sfântul Augustin. Desigur, pentru ca mila Lui să nu ne părăsească, nici noi să nu părăsim rugăciunea.

Iar Sfântul Ioan Gură de Aur ne amintește că prin rugăciune sufletul nostru se sfințește și noi suntem mai aproape de Dumnezeu.

Părintele spiritual

din Alfonso Rodriquez, SJ
“Calea Desăvârșirii Creștine”, vol. I,
Oradea 1933

S U M A R

Editorial.....	2	”Noaptea Sfântă”.....	12
”Unde este cel care s-a născut, ÎMPĂRATUL”.....	4	S-au închis toate Porțile Sfinte din anul Milostivirii Divine.....	14
”Rigoareasperanței.....	5	Nașterea Domnului, Sărbătoarea bucuriei.....	15
Pagini bilingve.....	10		

„Unde este cel ce s-a născut, ÎMPĂRATUL?”

De când oamenii rostiră cuvântul,
în ciclonul de mâinii și patimi: „Nu-l
vrem să stăpânească asupra noastră,
de atunci, năuci și mizerabili își caută
Împăratul.

Îl caută și acum! Nevoiași, îl
căutăm mereu! Stăpânitorii rechemăți
în rândurile mercenarilor; Condotierii
străpunși cu stiletul;

Magistrații științei discreditați;

Senatorii gândirii omenești,
așezați cu scrupul de gingășie în
cimitirile ideilor, mărturisesc catastrofa:

Vagabonzi și mizerabili, căutăm
încă pe **Împăratul nostru.**

Și oamenii nu au învățat din
Steaua Magilor drumul spre Împăratul.

Steaua Magilor e lumina
conștiinței lor, lumina minții lor, lumina
durerii lor.

Fața lumii de azi,

Biografia sufletelor de azi :
este: **Catastrofa.**

Zilnic simțim în noi prăbușindu-
se ceva mare și frumos;

Zilnic ne simțim ademeniți de
gustul păcatului;

Zilnic capitulăm, zilnic ne
frământăm, zilnic murim cu dezgust,
dar și cu o nădejde:

Împăratul - Împătatul!

Catastrofa sufletului nostru, ce
nu mai rezistă păcatului, catastrofa
societății, ce nu rezistă nedreptății, întreg
batalionul de obraznice catastrofă ce
se urmăresc galopând pe sufletul nostru,
dansând macabru în anotimpul lor,
strigă în urma

Împăratului alungat:

„Unde este cel ce s-a născut,
Împăratul?...”

Vino și vezi!

Un leagăn rece într-o peșteră
rece. O cruce ce străjuiește ca o spadă:
Spada Împăratului!

Un potir invizibil: roadă a
moștenirii ce va să ne-o lase; moștenire
luptătorilor: Pâinea și Vinul dătător de
Viață, Curaj și Putere.

Împăratul! nu în togă de purpură,
nu în mantie cu nestimate, nu în leagăn de
abanos cu chenar de fildeș..., ci în sărăcie.

Împăratul! nu ca să fie slujit în
palatul cu marmoră și porțelanuri, ci să
servească celor născuți din adevăr.

Vino și vezi!

Împăratul care învață Adevărul,

Împăratul care varsă Iubirea,

Împăratul care sădește Pacea.

Împăratul al cărui jug e ușor și a
cărui fericire o găsești plină și în lacrimi;
Împăratul în ieslea din Betleem!

Îngenunchează o clipă! Dar în
tăcere... Irozii și sicarii lui, satrapii
lumii îi pregătesc sicriul; uită nebunii, și
uităm și noi - căci în fiecare din nou este
un Irod ce vrea să ucidă pe Împăratul
Cristos - că de câte ori voim să ucidem pe
Isus, privind în ceea ce am lovit, găsim
**copii asasinați, nevinovați ucisă,
găsim cadavrul sufletului nostru.**

Îngenunchează mai îndelungat!

Împăratul te așteaptă pe tine! Auzi?
Pe tine!!! Și spune-I că vrei să-l slujești!

Ah! Împăratul născut în iesle!!!

Episcop Ioan SUCIU

„Rigoarea speranței”

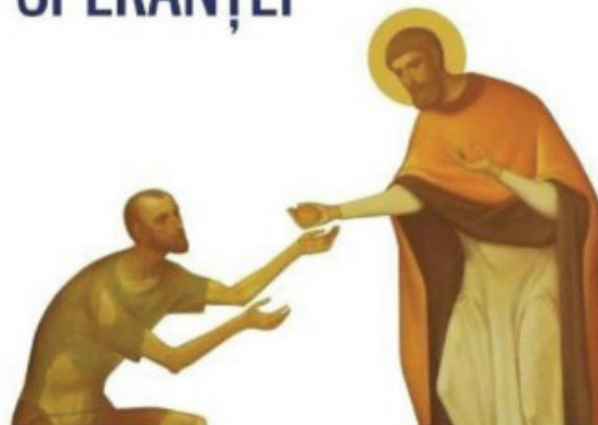
Am cartea în mână, de pe copertă și de pe foaia de titlu citesc, citesc deci de două ori **„Rigoarea speranței”**, autor Mihai Frățilă. Simt că sunt copleșită de bucurie. O nouă carte a Preasfinției Sale, „Episcopul în fața lui Dumnezeu”, dar și scriitorul, ne aduce iarăși în lumea Preasfinției Sale, cunoscută cititorilor din volumele publicate anterior, cum sunt: **„Dumnezeu este acolo unde dorește să te întâlnească. Simplitatea în fragmente”**, **„Cu o singură gură și o singură inimă”**, **„Lumea este un dar al Cerului”**, cărți în care nimic nu apare fără o motivație.

Urmând această linie, motivația volumului pe care îl prezentăm este starea de nesiguranță a Europei actuale, cauzată în primul rând de pierderea dorită a valorilor creștine, dar și de valul migrațiilor a căror taină este greu de pătruns. În trecut, ne amintește Preasfinția Sa, credincioșii, prin rugăciune, cereau lui Dumnezeu să fie feriți: „de venirea altor neamuri asupra noastră”.

Se știe că autorii dezvăluie, chiar atunci când nu intenționează, gândurile, interiorul sufletului, esența lui. Este chiar ceea ce caută cititorul dornic să dea un sens mai înalt vieții lui, adevăruri ce se citesc direct sau „printre rânduri”... Se creează astfel o apropiere sufletească între scriitor și cititor, apropiere pe care timpul

MIHAI FRĂȚILĂ

RIGOAREA SPERANȚEI

nu o mai poate șterge - este cazul legăturilor de suflet cu Episcopii noștri scriitori și cu scriitorii preferați - , o prietenie de inimă care, pentru mânduitorii cuvântului, ca și pentru cititori, este o bucurie din bucuriile vieții. Îi dorim Preasfinției Sale să aibă mereu deschisă inima acestei bucurii.

Volumul este acătuit din zece texte, gânduri numite de autor, meditații, fiecare titlu, cu un subtitlu sugestiv: **„Dar voi cine ziceți că sunt?”**
- *Despre prietenia cu Dumnezeu;*
„Lucrurile neînsemnate țin strajă în fața întunericului” - *La Nașterea Domnului;*
„Când Isus spune ,<nu>”
- *Despre nevolnicia fățărniciei;*
Omenia la români - Partea Bisericii Române Unite la 1 Decembrie 1918;
„Depășiți de prezent” - *Migrații și*

(continuare în pag. 6)

moșteniri; „Discreția cimitirului” - De ce caracterele sfârșesc în vremea concediilor; „Oarba speranță” - Citind vremurile prin credință; „Gândul de rugăciune și atitudinea de viață” - Pentru cei plecați; „Seriozitatea căsătoriei nu e un apel la fatalism” - Nu există Biserică fără asceză.

În „Introducere”, cuvântul de început al autorului, Preasfinția Sa răspunde întrebării firești pe care cititorul și-o pune privind legătura dintre cele două substantive care formează titlul. Reținând conotațiile pozitive ale cuvântului „rigoare”, pe linia sinonimelor, autorul preferă sensurile figurate ale termenului - spirit de dreptate, onestitate, fidelitate. Dincolo de titlu, toate textele pot fi raportate la aceste sensuri, sunt în relație cu ele. Este o cale ce deschide căutarea și descoperirea semnificațiilor multiple ale textelor. Textele se completează unele pe altelele și îmbogățesc întregul ideilor din volum.

„Speranța”, ne spune Preasfinția Sa, cuvântul pe care îl rostim de câte ori dorim să atenuăm un rău existent sau să-l îndepărtăm complet, îl folosim de cele mai multe ori cu lipsă de rigoare, fiind expresia egoismului nostru - este speranța oarbă, nu speranța în Cristos, ceea ce înseamnă a primi „cu credință ce vrea Dumnezeu să-ți dăruiască spre binele tău”.

Tema centrală a cărții este puterea credinței în Dumnezeu, pe care omul își poate clădi siguranța vieții, în același timp este și răspunsul dat stării de anxietate, de care nu este străin nici autorul, cauzată de lumea de astăzi, „de precaritatea și suferința” pe care le generează, de creșterea dușmăniei între oameni și popoare, de amenințarea care vizează „civilizația de fibră creștină”. Este lumea din care Dumnezeu a fost alungat, lumea care și-a pierdut sensul adevăratelor valori.

Referindu-se la carte, Preasfinția Sa mărturisește: „Am făcut-o pentru a-i încuraja pe cei onești să se pună în discuție, dar și pentru a da glas sufletelor acelora care, căutând ajutor pe drumul adevărului, ar putea afla un sens mai profund pentru rezistența lor interioară” (Mihai Frățilă, „Rigoarea speranței”, Ed. Surorilor Lauretane, Baia Mare, 2015, p.7).

„Dar voi cine ziceți că sunt?” este meditația care deschide volumul, meditația în care cititorul este pus în fața lumii de astăzi, pe care o vede ca într-o oglindă, o lume stăpânită de nedreptate și violență - istoria mai cunoaște astfel de etape. Ceea ce este nou depășește istoria, este dominantă „lucrarea întunericului”, a diavolului care a șters frontiera dintre Bine și Rău, „a făcut ca ceea ce este bun să devină rău”, apoi a legalizat

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

Răul travestit în virtute.

Opus Răului, Binele continuă să existe; aici se înscrie și rezistența creștinilor. Preasfinția Sa reține cântul „**care, undeva în Egipt, celebra cu vădită bucurie canonizarea mucenicilor copti uciși pe litoralul libian. Sunt creștini loviți de forța urii, care-i expune zilnic violenței fanaticilor pentru care crima este religia de căpătâi**” (Op.cit., p.11). Și autorul conchide: „...astfel, ca o morală a istoriei vii, ajung creștinii Orientului bulversat de război să ne dea lecții de credință”.

Martirii egipteni și martirii din regimul comunist ne obligă să răspundem, ne obligă pe noi, creștinii de astăzi, să răspundem la întrebarea pusă de Isus: „**Dar voi cine ziceți că sunți?**” Spontan, ne amintim că pe răspunsul de credință al lui Simon Petru s-a ridicat Biserica Universală. Ne privim sufletul: datinile și tradițiile nu sunt un răspuns. Rămâne să ne mai privim în suflet: dacă acolo este Isus iubit cu fidelitate și dacă prin Sacramentul Pocăinței, al Euharistiei și prin rugăciune ne simțim uniți cu El și, ascultându-l, ne schimbăm viața, suntem creștini - un statut ce oferă o putere interioară de rezistență împotriva atacurilor întunericului, e adevărat, uneori cere însă jertfe.

Menționez că fiecare meditație aduce în discuție alte și alte forme ale Răului din lumea contemporană,

pentru că se manifestă în multiple aspecte, unul foarte frecvent este discreditarea celuilalt, a omului de lângă noi. S-a practicat de Securitatea vechiului regim, se practică și astăzi, căci dorința de a face rău există, se întâlnește la toate categoriile sociale, adesea se manifestă sub masca pietății, este Răul pus în atenție de autor în meditația „**Când Isus spune, <nu>**”; chiar Isus care a fost blând cu păcătoșii, care îndrepta viața păcătosului cu o privire, este aspru cu fariseii, susținătorii practicilor exterioare.

Aproape în toate meditațiile este prezentă Biserica Greco-Catolică, care, prin Evanghelie, „**a propus credincioșilor săi și un anumit fel de a trăi, de a învăța, de a se angaja social și politic, atunci când era cazul...**”. Prin acest mod de a fi, Biserica Unită își are partea ei importantă în realizarea Marii Uniri din 1918; e adevărat, are și partea de jertfe, martiriul Episcopilor și al multor preoți - situația creată prin suprimarea Bisericii în 1948. Cuvintele Preasfinției Sale fac să reapară dureros, pe plan mental, ideea compromiterii Bisericii noastre, după 1989, de către cei ignoranți, stăpâniți de interese, în al căror suflet nu mai este loc nici pentru cea mai mică simțire umană, nu îndrăznim să spunem creștină.

Despre Biserica Greco-
(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 7)

Catolică, Preasfinția Sa vorbește cu inima strânsă în mai multe texte. În **„Discreția cimitirului”** sunt accentuate evocarea și destăinuirea sufletului, amintirile vechi și noi: din copilărie, mersul la cimitirul satului din Ardeal, împreună cu bunica, devine treptat lecție a înțelegerii vieții și a morții, dar și a respectului pentru familia proprie și oameni.

Astăzi, o altă lecție... La Ziua Națională... Undeva deoparte, în mulțime, este și Preasfinția Sa, nu în postura celui care se roagă și slujește - **„fiindcă greco-catolicilor li s-a interzis să mai apară la un <Tatăl nostru> cu majoritarii -, ci în rolul laicului cu capul plecat...”** (Op.cit., p.56).

Preasfinția Sa privește și dezaprobă pe cei ce depun, cu falsă pietate, coroane în cinstea eroilor, la ale căror jertfe gândul nu le poate ajunge.

Discursul rostit de Preasfinția Sa cu ocazia Zilei Naționale, în Aula Academiei Române, la 28 noiembrie 2014, apare cu titlu **„Omenia la români”**. Și atunci când a fost difuzat, și acum, când îl avem în pagină scrisă, trezește aceleași gânduri, cuvintele își păstrează aceeași rezonanță.

Aula Academiei își primește întotdeauna invitații și membrii sub privirea întemeietorului din tabloul care cuprinde întregul spațiu, Canonului Timotei Cipariu

de la Blaj. Este momentul în care Episcopul înșiră din neîntrerupta dăruire venită din Biserica Greco-Catolică culturii și progresului țării: formarea conștiinței naționale pentru românii ardeleni, construirea unei culturi a omeniei, care **„presupune sacrificiul și mai puțin cifrele”,** conștiința latinității, ținuta morală și jertfa - Episcopul Iuliu Hossu, rolul avut la Marea Unire, destinul său și al episcopatului greco-catolic: închisoarea de la Sighet și domiciliul forțat, și totuși, îndemnul de a ierta.

Una dintre mărturisirile dureroase ale autorului, referitoare la Biserica Română Unită cu Roma, este dureroasă și pentru noi: **„... mărturisesc cu stupoare că nu credeam să fie atât de puțin cunoscută, respectată și înțeleasă”**.

În continuare, e semnalată deosebirea dintre Biserica Unită și cea Ortodoxă: **„Mulți susțin că, de fapt, între greco-catolici și ortodocși nu există diferențe de ritual. Poate că așa este. Comportarea cuiva în fața provocărilor sufletești și a încercării confirmă, însă, faptul că nu apartenențele culturale te salvează obligatoriu, fiindcă ceea ce numim conștiință nu e ceva aleatoriu și nici expresia unor formalități exterioare. Iată, așadar, unde putem identifica diferența!”** (Op.cit.,p.44).

Și, o concluzie: dezaprobarea
(continuare în pag. 9)

față de ingratitudinea istoriei oficiale privind Biserica Unită. În numele adevărului uitat, Episcopul Frățilă aduce în prim-plan pe ardelenii **„care ne-au făurit patria”**, și simpla înșiruire a numelor este un îndreptățit elogiul adus lor: **„Iuliu Maniu, Alexandru Vaida-Voievod, Vasile Lucaciu, Iuliu Hossu, Gheorghe Pop de Băsești, Valer Pop, Ion Bianu, Ion Agârbiceanu, George Coșbuc, Ovid Densușianu, Iuliu Hațieganu sunt doar câțiva dintre acei greco-catolici români care au fost cel puțin la fel de buni și onești ca frații ortodocși”** (Op. cit., p.49). În cele ce urmează ne vom referi la două texte esențiale în intenția Preasfinției Sale de a încuraja pe cei care au nevoie de rezistență interioară, și aceștia suntem cei mulți care o învățăm în fiecare zi: **„Lucrurile neînsemnate țin strajă în fața întunericului” - *La Nașterea Domnului* - și „Nu este victorie fără cruce” - *La Paști* -**, Pastorale pentru cele două Sărbători ale bucuriei, care ne deschid larg sufletul ca să o primim.

„Născut pe paie, alungat de răutatea lumii încă de la naștere”, din iubire pentru noi, Cristos-Dumnezeu a venit în lume în fragilitatea Pruncului, pe care, privindu-l, învățăm să avem încredere în Providență.

Ne-a dăruit pacea, bunătatea,

iubirea, fidelitatea... În Noaptea Sfântă a Crăciunului îl primim în sufletul nostru cu toate aceste daruri, căroră va trebui să le dăm chipul faptelor și să le dăruim celor de lângă noi. **„...Detaliile neînsemnate, faptele de zi cu zi ale oamenilor obișnuiți sunt cele care țin strajă în fața întunericului”**, ne spune Preasfinția Sa, sunt semnele creștinului.

Isus **„a luat răul asupra Lui și l-a distrus [...] a mântuit lumea întinzând mâinile pe cruce”**. A dat însă crucii un sens nou și a biruit moartea prin Înviere, iar **„mormântul său a devenit locul de unde a răsărit viața”**. Model pentru credință, Isus ne-a dat-o pe Maria, ne-a dat-o nouă, a dat-o Bisericii și, prin Ea, prin Maria, iubirea, încrederea, răbdarea și speranța.

Cartea „Rigoare și speranță” își așteaptă cititorii, îi așteaptă cu toată bogăția de adevăruri, de credință și de îndemnuri pentru drumul desăvârșirii spirituale, în același timp, cu frumusețea și eleganța limbii.

Sperăm ca prin cartea prezentată să se împlinească dorința Preasfinției Sale: **„Fie ca lectura acestor pagini să-i unească sufletește și să-i încurajeze pe cei care speră, adesea situați pe margine, la frontiera cu lumea departe de Isus”**.

Otilia BĂLAȘ

“C’est ce que derange qui fait vivre”

Cardinal Alexandru Todea

L’amour vrai (III)

Les connaître nous conduira a les aimer et a aimer leur rendre service. Ne nous laissons pas satisfaire uniquement par les dons en argent. L’argent n’est pas suffisant. L’argent peut etre acquise. Mais ils ont besoin de vos mains pour les servir; ils ont besoin de vos coeurs pour les aimer.

Tres souvent, je sollicite d’autres dons que de l’argent. Ces objets, je peux les obtenir, mais je desire la presence du donateur, juste pour toucher ceux a qui il donne, juste pour leur sourire, joustre etre attentive a eux, cela signifie tant pour nos gens!

C’est meme Jesus qui rencontra Saul allant a Damas pour creer de l’agitation, tuer, detruire les chretiens, et dit: - Saul, Saul, pourquoi me persecutes-tu? Et a qui Saul repondit: - Qui es-tu, Seigneur? - Je suis Jesus que tu persecutes.

Et a aujourd’hui, c’est meme Christ, le meme Jesus, le meme , aujourd’hui, dans nos pauvres qui sont indesirables. Ils sont inutiles a la societe, et personne n’a de temps pour eux. Et c’est vous et moi, si notre amour est vrai, qui devons les decouvrir.

La premiere fois que j’etais a Londres, je sortis la nuit. C’est une nuit tres froide, et nous avons rencontre des gens dans la rue. La, il y avait un vieillard respectable qui frissonnait de froid. En face de lui, a un autre vieil homme, un noir, qui, de son manteaux ouvert, le protegeait du froid, il adressait cette priere: „Emmenez-moi n’importe ou, je voudrais tant dormir entre deux draps”.

C’était un homme distingue qui devait avoir eu des jours meilleurs, mais il etait la. Et nous avons regarde autour de nous, et nous en avons vu beaucoup d’autres.

Et s’il n’y en avait eu qu’un, il est Jesus.

(a suivre)

„Ceea ce ne deranjează ne face să trăim”

Cardinal Alexandru Todea

Adevărata iubire (III)

Cunoscându-i, îi vom iubi și ne va face plăcere să-i ajutăm. Să nu ne mulțumim doar cu daruri în bani. Bani nu înseamnă totul. Banul poate fi câștigat. Ei au nevoie de mâinile voastre pentru a fi ajutați, au nevoie de inimile voastre pentru a fi iubiți.

Foarte adesea, eu cer alte daruri decât bani. Pe aceștia, pot să-i obțin, dar doresc prezența donatorului, pentru a impresiona cu adevărat pe cei cărora le fac daruri, pentru a-i face să zâmbească, pentru a fi cu adevărat atenți cu ei, aceasta înseamnă atât de mult pentru oamenii noștri!

Acesta este Isus pe care îl va întâlni Saul mergând spre Damasc pentru a crea agitație, a omorî, a distruge pe creștini, și zice: - „Saule, Saule, pentru ce mă prigonești?” La care Saul răspunde: - „Cine ești, Doamne?” - „Eu sunt Isus pe care tu îl prigonești”.

Și astăzi, același Cristos, însuși Isus, însuși, astăzi, este în săracii care nu sunt doriți. Ei sunt inutile societății, oamenii nu au timp pentru ei. Voi și cu mine, dacă iubirea este adevărată, trebuie să le-o descoperim.

Prima data când am fost la Londra, am ieșit noaptea. Era o noapte foarte rece, și am întâlnit oameni în stradă. Acolo era un bătrân respectabil care tremura de frig. În fața lui, un alt bătrân, un negru, cu paltonul deschis, îl proteja de frig. El ne-a rugat: „Luați-mă oriunde, doresc doar să dorm între două cearșafuri”.

Era un om distins, care trebuie să fi avut zile mai bune, dar era acolo. Am privit în jurul nostru și am văzut mulți alții ca ei.

Și dacă n-ar fi fost decăt unul, era Isus!

(va urma)

Traducere Ligia Domuța

„Noaptea Sfântă”

Povestirea aparține scriitoarei suedeze Selma Ottiliana Lavisa Lagerlof (20 noiembrie 1858-16 martie 1940), supranumită „Regina literaturii suedeze”. A fost prima femeie care a primit „Premiul Nobel pentru Literatură” (1904) și prima femeie din „Academia Suedeză” (1909).

„Noaptea Sfântă” face parte din volumul „Legende despre Isus” (1904). În sfințenia și farmecul Crăciunului, a scris volumul de povestiri „Cartea de Crăciun”.

Era odată un om care se dusese într-o noapte întunecoasă să caute foc. El merse din ușă în ușă, bătu peste tot și se ruga astfel: „Oameni buni, nu mă lăsați! Femeia mi-a născut un prunc și trebuie să aprind focul ca să-l încălzesc”. Noaptea era târzie, așa că nimeni nu-l auzi.

Omul merse și iar merse. În sfârșit, zări de departe o lumină. Cum se îndrepta într-acolo, văzu un foc ce ardea pe câmp și o turmă de oi, ce dormea în jurul lui, păzită de un cioban bătrân.

Minunea care a oprit câinii - Când se apropie străinul să împrumute foc, văzu trei câini mari, care dormeau la picioarele ciobanului. Câteșitrei se ridicară la venirea lui ca să latre, dar nu se auzea nimic. Omul văzuse că li se zbârlise părul pe spinare și că le străluceau dinții în lumina focului și că vroiau

să se repeadă la el. Bărbatul simți că un câine îl apucase de gât, altul de picior, altul de mână, dar fălcile și dinții nu-l putură mușca, așa că rămase nevătămat.

Omul încercă să se apropie de foc, oile însă dormeau așa de îngrămădite unele peste altele, încât el nu putu să se apropie de foc decât călcând pe ele. Atunci omul călcă peste ele și se apropie de foc. Nici o oaie nu se deștepta, nici o oaie nu se mișca.

Când ajunse omul lângă foc, ciobanul tresări din picioarele lui. Acesta era un om morocănos și închis, dușmănos și aspru cu toată lumea. Când îl zări pe străin, apucă bâta ascuțită, cu care păzea turma, și voi să dea în el. Bâta trecu vâjâind pe lângă om, fără să-l nimerească, și se pierdu pe câmp.

Acum zise străinul către cioban: „Prietene, ajută-mă cu puțin foc, femeia mi-a născut un prunc și trebuie să fac foc să-l încălzesc”.

Ciobanul morocănos - Ciobanul ar fi fost mai bucuros să nu-i dea, dar se minuna că nici câinii nu l-au putut mușca, nici oile nu s-au mișcat, nici bățul nu l-a lovit, și i s-a făcut frică. De aceea îl lăsă să ia foc „Ia cât vrei!”, zise el.

Focul era însă aproape stins, și nu erau nici tăciuni, nici lemne aprinse, doar jăratric, așa că omul a

(continuare în pag. 13)

trebuit să se mulțumească cu atât.

Când văzu ciobanul că omul nu avea cu ce lua jăraticul, se bucura de nevoia omului și-i mai zise încă o data: „Ia cât vrei!”

Omul se plecă liniștit, luă cu mâna cărbunii aprinși și îi puse într-un colt al mantalei, focul însă nu-i arse nici mâinile, nu-i părli nici haina și el duse jăraticul în poala mantalei ca și când ar fi dus nuci.

Ciobanul era din fire un om foarte închis la inimă, dar când văzu minunea, se mira și se întreba: „Oare ce noapte e aceasta în care câinii nu mușcă, oile nu se mișcă, bâta nu omoară și focul nu arde?” Plin de uimire, alergă după străin și îl întrebă: „Ce fel de noapte e aceasta în care nimic nu poate face rău?”

Revelația ciobanului - Străinul răspunse: „Eu nu-ți pot spune nimic dacă tu nu simți”. Și voi să se îndepărteze ca să aprindă focul și să se încălzească femeia și copilul. Ciobanul însă se luă după el ca să afle ce minune se petrece. Deci, se sculă și plecă după străin până când ajuse acasă la el.

Ciobanul văzu cu mirare că omul nu avea nici măcar o colibă și femeia și copilul se aflau într-o peșteră cu pereți goi și reci. Și când văzu copilul gol, i se făcu milă ciobanului, și ca să nu înghețe, se hotărî să-l ajute. Își lăsă desaga jos și căută în ea o piele de miel moale și albă, pe care o dădu străinului,

zicând să-și culce pruncul în ea.

Dar în clipa în care i se făcu milă de copil, i se deschiseră ochii și văzu ceea ce nu văzuse și auzi ceea ce nu auzise mai înainte. Ciobanul văzu în jurul Pruncului o mulțime de îngeri cu aripi de argint, unii cântând din harpă, iar alții cântând osanale că în noaptea aceea s-a născut Mântuitorul.

Astfel află ciobanul de ce erau toate lucrurile vesele în noaptea aceea și de ce nimic nu putea vătăma pe nimeni. Nu numai în jurul lui erau îngeri, dar toată peștera, tot drumul și dealul din apropiere erau pline de îngeri, iar toți, cum se coborau din Cer, se apropiau și priveau Pruncul și apoi zburau cântând osanale.

Minunea pe care o putem vedea cu toții - În toată lumea era bucurie, cântec și joc, iar ciobanul văzu în noaptea întunecoasă tot ce nu putuse vedea înainte și de bucurie căzu în genunchi și mulțumi lui Dumnezeu.

Ceea ce văzu ciobanul am putea vedea și noi, căci îngerii zboară pe cer în fiecare noapte a Crăciunului, dar nu tuturor le este dat să vadă. Să-ți aduci aminte de aceasta, fiindcă este așa de adevărat, cum te văd și cum mă vezi.

Lumina soarelui și a lunii, lumina focului și a zilei nu pot ajuta la nimic dacă nu avem în ochi și în suflet LUMINA prin care să vedem mărirea lui Dumnezeu.

S-au închis toate Porțile Sfinte din Anul Milostivirii Divine

Rând pe rând, începând cu Poarta Sfântă de la Bazilica „San Pietro“ din Roma, s-au închis Porțile Sfinte ale Catedralelor și ale Sanctuarelor din lume, deschise pentru Anul Sfânt al Milostivirii Divine.

Ne-am obișnuit să le avem deschise, ne-am obișnuit să cerem Tatălui daruri și îndurare, iar revenirea la firescul an liturgic ne face să ne simțim descumpăniți, ne-am deprins să fim beneficiari ai iubirii divine.

S-a închis și Poarta Sfântă de la Catedrala „Sf. Nicolae“ din Oradea odată cu încheierea Anului Sfânt al Milostivirii în Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică de Oradea. După Sf. Liturghie concelebrată de Preasfinția Sa Virgil Bercea și invitații săi, Episcopul auxiliar Nil Yuriy Luschak din Ucraina și Episcopul Vasile Bizău al Eparhiei de Maramureș, a urmat ritualul încheierii Anului Jubiliar prin rugăciunea de mulțumire adusă lui Dumnezeu pentru darurile și harurile primite de noi în acest An Sfânt, timp de convertire, progres spiritual și milostivire. Am primit daruri, să fi avut însă grijă să nu le fi lăsat uitate după Poarta care s-a închis.

La reintrarea în anul liturgic obișnuit, aceste daruri să ne umple brațele și, la îndemnul Domnului nostru Isus Cristos: „Fiți milostivi precum Tatăl vostru este milostiv!”, să le dăruim și noi neîncetat.

Vorbeam despre o descumpănire, un moment doar, până la întrarea într-un alt timp sfânt, cel al așteptării bucuriei Crăciunului.

Cu experiența spirituală câștigată în Anul Sfânt al Milostivirii, să intrăm pe o Poartă mereu deschisă pentru noi: Poarta Milostivirii care este Inima lui Isus, trecând-o, vom regăsi iubirea, iertarea și lumina. Despre lumină, Părintele și scriitorul Ion Agârbiceanu ne spune că prin ea „suntem noi comoara zidurilor lui Dumnezeu, că în afara de lumina ochilor, mai avem două izvoare de lumină: mintea și inima cu conștiința. Prin ele noi vedem mai mult și mai departe decât oricare creatură: adevărul, binele, frumosul etic, dreptatea, Ființa supremă”.

În predica de încheiere a Anului Jubiliar, Papa Francisc ne încuraja în ceea ce privește viața noastră creștină după experiența din Anul Jubiliar: să privim mai mult decât lumina, să privim „chipul strălucitor al lui Isus după Înviere și fața frumoasă a Bisericii care strălucește când este misionară “. Vom deveni astfel apostoli-misionari ai Impărăției lui Cristos și fiii Sfintei Fecioare Maria; să ne rugăm Ei să ne dea curajul și puterea facem să crească lumina, să micșorăm întunericul din jurul nostru și din lume, și să fim siguri că nu vom rămâne fără răspuns.

Strălucirea dumnezeiască vom regăsi-o pe chipul Pruncului din ieslea din Betleem; să ne plecăm inimile ca să-L recunoaștem și să-L primim în sufletul nostru și să devenim și noi purtători de lumină.

NAȘTEREA DOMNULUI, SĂRBĂTOAREA BUCURIEI

*„Nașterea Ta, Cristoase,
Dumnezeul nostru, răsărit-a lumii
lumina cunoștinței”.*

Fiecare sărbătorile are importanța și bucuria ei. Însă Nașterea Domnului nostru Isus Cristos după trup are o semnificație și o bucurie aparte, fiindcă este sărbătoarea celei mai mari iubiri. Noi creștinii sărbătorim cu mare bucurie acest eveniment istoric și divin din viața omenirii. Când Tatăl Ceresc îl prezintă pe Fiul Său lumii, zice: „Tu ești Fiul Meu, eu astăzi te-am născut” (Ps.2,7). Nașterea Domnului Isus ca om este cel mai mare eveniment al omenirii, iar celor care-l mărturisesc le dă harul mântuirii. Această naștere avea să schimbe realmente întregul curs al istoriei. De acest eveniment se bucură și participă la el Cerul și Pământul, nu numai oamenii, ci și îngerii, nu numai dreptii, ci și păcătoșii, pentru că prin Cristos se întrezărește aurora mântuirii. Această sărbătoare marchează începutul unei epoci noi în istoria omenirii, epoca mântuirii neamului omenesc.

Nașterea lui Isus și-a pus amprenta și asupra periodicității istoriei care a fost împărțită în două ere: era dinaintea Nașterii lui Cristos și era de după Nașterea lui Cristos, numită și era creștinismului. Anul cu numărul unu este anul Nașterii

lui Cristos. Noi putem denumi era de după Nașterea lui Cristos eră a mântuirii și a eliberării neamului omenesc din robia păcatului adamic. Și cei care nu cred în Cristos admit că anul Nașterii lui Cristos este reperul care marchează periodizarea istoriei, dar ei numesc era de după Nașterea lui Cristos, era noastră; iar cea dinaintea Nașterii lui Cristos, era dinaintea erei noastre.

Mesajul de speranță al Nașterii ne spune că binele este mai puternic decât răul, că viața este mai tare decât moartea, că dragostea este mai tenace decât ura, iar înțelegerea și toleranța pregătesc calea dragostei, a adevărului și a vieții creștine. După căderea în păcatul adamic, omul singur nu s-a mai putut ajuta cu nimic, a fost nevoie de intervenția directă a lui Dumnezeu pentru a salva omenirea de la prăbușirea inevitabilă în prăpastie. Printre norii grei s-a arătat la orizont soarele dreptății, al adevărului și al mântuirii, Cristos. El avea să lumineze lumea și să o ridice de pe marginea prăpastiei. Dumnezeu face dovada supremă a dragostei Sale față de om, față de lume și trimite pe pământul, atât de răvășit, pe Unicul Său Fiu. Isus vine între oameni pentru ca oamenii să cunoască dragostea și prietenia lui Dumnezeu. Pământul se

(continuare în pag. 16)

(urmare din pag. 15)

face locaș pentru Isus Cristos, pentru ca Cerul să se facă locuință a noastră, a pământenilor.

În această sfântă zi plină de duioșie și încărcată de credință și speranță, Cristos coboară pe pământ și ia chipul robului pentru a ne ridica pe noi până la Ceruri, până aproape de Dumnezeu. E ziua sfântă a păcii și prieteniei, a bune înțelegeri între oameni, iar noi, de bună voie să iertăm, să preamărim și să întâmpinăm pe Cristos, care vine să ne înalțe ca să primim prin El, înfierea. Cristos a venit în lume să-și întemeieze Impărăția Sa, dar S-a născut în condiții de sărăcie, de aceea El aduce un adevărat elogiu sărăciei și spiritului de umilință, izvorul tuturor bunătăților și al fericirilor. „El a venit să-și întemeieze Impărăția înarmat, dar înarmat cu blândețea, cu bunătatea, cu puterea cuvântului și mai ales cu iubirea, și o iubire atât de mare și de divină, încât urcarea Calvarului, chinurile crucii au fost izvorâte și atenuate de această iubire” (1)

În ieslea sărăcăcioasă începe Evanghelia iubirii și a păcii, dar ia se înfăptuiește și se pecetluiește pe Golgota și este împodobită cu cununa suferinței, iar Crucea devine mărirea lui Cristos. Isus S-a făcut om ca să ne facă pe noi asemenea Lui, să ne asemănăm Lui prin practicarea virtuților. Să întâmpinăm Nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos cu imn de bucurie: îngeri

în Ceruri cântă, noi pe pământ cântăm colinde în biserici, pe străzi, la casele bunilor gospodari; în case este bradul împodobit sărbătorește ca simbol al perenității omenirii pe acest pământ și un extraordinar exemplu viu al statorniciei și al verticalității. „Brazii se frâng, dar nu se îndoaie”. Aceasta este metafora statorniciei de care are nevoie fiecare creștin pe calea sa spre mântuire, cale luminată de Nașterea Domnului Isus. Moș Crăciun împarte daruri copiilor ca simbol al dărnicii lui Cristos; El s-a născut pentru a Se dăruie pe sine pentru iertarea păcatelor noastre.

Pentru a putea înainta în această lume zbuciumată, pe drumul onoarei, al demnității și al moralei creștine, avem nevoie de o credință vie și mai ales de harul lui Dumnezeu, pentru a dezvolta teologia iertării și a reconcilierii cu Dumnezeu și cu noi înșine. Să ne rugăm creștinește pentru dreptate, pace, iertare și dragoste pentru noi și pentru toate popoarele, pentru toate persoanele din lume, pentru toți prietenii și pentru cei care ne dușmănesc. Noi toți împreună și fiecare în parte, prin iertare și dragoste, vom aduce pacea pe pământ dacă vom răstigni în sufletele noastre ura și neînțelegerea, dacă vom izgoni din suflete lăcomia și plăcerea dezordonată și vom sădi în locul lor dragostea pentru a întâmpina Sărbătoarea Nașterii Domnului Isus

(continuare în pag. 17)

(urmare din pag. 16)

cu inimă smerită și cu un gând curat. Fericiții Iosif și Fecioara Maria au fost primii oameni care au văzut Fața lui Dumnezeu Tatăl în persoana Fiului. Ce vedere minunată!

La Nașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Cristos participă întregul univers; cerurile îmbrățișează pământul, iar darul Domnului nostru Isus Cristos și dragostea lui Dumnezeu Tatăl au împodobit omenirea cu podoaba nestricăciunii: ieri eram robi, azi suntem fii; ieri eram în întuneric, azi suntem în lumină; ieri eram sortiți morții, azi suntem sortiți vieții veșnice; ieri umblam pe căi necunoscute și întunecate, azi umblăm pe calea cea adevărată și luminată de Nașterea lui Cristos.

Acum se împlinesc prorociile: vechea Lege face loc Legii noi, acum începe Evanghelia Mântuirii, unde s-a sfârșit călătoria Mariei, de acolo începe Calea Veșniciei, acum se întâlnește Întâiul Adam cu Noul Adam, Isus Cristos; strămoașa noastră Eva, acum s-au văzut cu Maica Vieții, Preacurata Fecioară Maria, acum începe zădărnicia puterii diavolului și viclenia șarpelui, acum se zdruncină temeliile păcatului, acum începe îmblânzirea tiraniei morții, acum răsare Soarele dreptății și Lumina lumii, acum se deschide Calea spre Adevăr și Viață, acum se pun bazele împăcării noastre cu Dumnezeu prin Isus Cristos, Prințul păcii și Fiul

omului.

Toate acestea care altădată patriarhii le preferau cu înflăcărare, profeții le preziceau, iar dreptii doreau să le vadă, s-au împlinit acum. Dumnezeu pe pământ S-a arătat în trup și cu oamenii a petrecut. Să ne bucurăm și să ne veselim, iubiților, întru Nașterea lui Cristos și cu inimă curată și mândrie smerită să zicem: „Mărire întru cei de Sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire”. Doamne Isuse Cristoase, trimite raza strălucirii Tale și luminează calea sufletelor noastre spre pace și mântuire, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Ioan MĂGERUȘAN

(1) Pr. Nicula Alex. Predici. Cuvântul iubirii, Ed. Viața Creștină Cluj-N, 2006, p.280.

Papa Ioan Paul al II-lea - Portret

Papa Ioan Paul al II-lea a fost văzut de contemporani ca o persoană cu totul deosebită. Avea un temperament impetuos, dinamic și tenace, dar era totuși foarte stăpân pe el. Obişnuia să doarmă puțin, se scula devreme, mânca frugal; timpul Papei? Timpul datoriiilor de îndeplinit- un om mortificat. Cu toate acestea, „Nimeni nu l-a auzit ridicând tonul, să mustre cumva, să pronunțe vreun cuvânt vulgar sau măcar aluziv”. Întotdeauna, Karol Wojtyla a vrut să fie preot întru totul, făcea orice sacrificiu pentru vocația sa și a fost: „un adevărat vicar, un adevărat profesor, un adevărat episcop, un adevărat cardinal”. Se concentra maximum la orice lucră, la orice activitate, era foarte sistematic. Si ca Papă? Și-a găsit propriul drum, nu neglijând trecutul încărcat de valori.

Abia ales Papă, cu o mașină deschisă, a mers la Bazilica „Sfântul Ioan din Lateran”, reluând calea istorică a Episcopilor Romei. În fața Capitoliului, sediul autorităților municipale ale Capitalei, Papa a fost salutat de primarul Romei, dl. Carlo Argan, candidat comunist. După schimbul de cuvântări, Papa l-a îmbrățișat pe primar. Imaginea a surprins, era ceva de neimaginat, și totuși...

La Bazilică era așteptat de

Cardinalul-vicar al Romei, Ugo Poletti. Papa a spus: „A sosit ziua în care Papa Ioan Paul al II-lea vine la Bazilica „Sfântul Ioan din Lateran” să ia în posesie scaunul său de Episcop al Romei. Doresc să îngenunchez în acest loc și să sărut pragul acestui temple. Vă rog să mă primiți așa cum ați primit pe predecesorii mei de-a lungul veacurilor...” (m.malinski, „Prietenul meu Karol Wojtyla”, Casa de Editură Viața Creștină, Cluj-Napoca, 1995,p.153).

Lumea se mai întreabă și astăzi prin ce a reușit Ioan Paul al II-lea să capteze miliarde de oameni și pe tineri. Se întreabă deși au în față răspunsul, pentru unii însă de neînțeles, pentru aceia care cred că în viață se învinge doar prin putere. Un înțelesul dat puterii de această categorie de oameni este de negăsit la Ioan Paul al II-lea. Puterea Papei s-a bazat pe lucruri fundamentale pozitive: Credința, Rugăciunea, Bunătatea, Iubirea, Speranța, Mila, Pacea și Fericirile.

A fost tot timpul în inima și viața Bisericii, ființa lui a acoperit întregul ei spațiu; a fost în atenția lumii denunțând injustiția, minciuna, răul, pledând umilința și arătându-i chipul. Estul Europei îi datorează eliberarea de comunism.

(va urma)

CRISTOS SE NAȘTE DINTR-O FECIOARĂ

*Târziu în noapte,
Ninge cu petale din florile dalbe.
În peștera sfântă,
Din cer, picură liniște
Și inundă pământul
Cu mister de iubire.
Cristos se naște
Dintr-o Fecioară unică,
Preacurata Maria!*

*Trei magi din Răsărit
Nu-și află odihna și se avântă
În limpezi depărtări,
Ca să pătrundă taina strălucitoarei stele.
Lumina ei năvălește
În umila peșteră rece.
Uimiți, îl află în iesle
Pe Fiul Celui ce este.
Cu închinăciuni îi oferă tâlcuitoare
Daruri regești, de profet și arhieresti.*

*Păstorii își lasă oile
În grija îngerilor.
Purtați cu aripi de bucurie mare
Ajung în umilință la Pruncul Mesia.
Copilul vestește întâia dimineață
De eră nouă.
Mama îl mângâie,
Iosif veghează o mare Comoară!*

*Sosește Crăciunul...
Stropi de lumină își fac loc
Prin ploaia de liniște.
Se risipește lungă noapte,
Pământul primește
Căldura iubirii.
Se aud colindele...
Te văd, Isuse, în leagăn mic și drăgălaș,
Cu steaua în frunte.
Ai cunună de raze*

*Și plângi cu lacrimi de rouă.
Cerul deschis îți surâde,
Îngerii cântă și Te încântă
Cu clinchet de clopoței.
Simt o bucurie de copil inocent...*

*Cresc deodată cu Tine.
Tu rămâi fără de păcat,
Eu mă îmbolnăvesc,
Sufletul meu s-a schimbat.
Tu suferi, suferi nevinovat.
Accepți moartea
Ca să renasc la viață.*

*Suferința Ta mă copleșește,
Moartea Ta mă cutremură.
Mi-e dor de Tine
Nu-mi găsesc liniștea
Unde Te voi afla?
Să mă pregătesc de drum lung ca magii
Sau ai rămas aproape de mine
În nimicnicia mea?
Am început să învăț umilința păstorilor
Și să-mi maturizez sufletul
În suflet de copil.
Mi-am întărit inima cu iubire.
Isuse, dacă ai ști că acum și eu
Mi-aș da viața pentru Tine,
Te-ai mai naște odată?*

*Târziu în noapte,
Ninge cu petale din florile dalbe.
În peștera sfântă,
Din cer, picură liniște
Și inundă pământul
Cu mister de iubire.
Cristos se naște
Dintr-o Fecioară unică,
Preacurata Maria!*

Silvia PANTIȘ

DE SĂRBĂTOARILE CRĂCIUNULUI ȘI DE ANUL NOU DORIM

PSS VIRGIL BERCEA, PREOȚILOR,

ORDINELOR CĂLUGĂREȘTI,

PROFESORILOR, COLABORATORILOR ȘI CITITORILOR

**SĂRBĂTORI BINECUVÂNTATE
ȘI
LA MULȚI ANI!**

Colectivul redacțional

Director: prof. Otilia BĂLAȘ

Secretar de redacție: Pr. Olimpiu TODOREAN

Tehnoredactare computerizată: Pr. Olimpiu Todorean

Adresa: Redacția CALEA DESĂVÂRȘIRII
Str. Gen. Magheru, 3/5 - ORADEA -3700 (BH)